

Udenrigsministeriet
Juridisk Tjeneste, EU-retskontoret
Asiatisk Plads 2 – 1448 København K
Tlf.: 33 92 03 24 Fax: 33 92 03 03

JTEU j.nr. 2015 - 30240
26. maj 2017

Liste over judicielle aktiviteter i sager af dansk interesse

Til orientering fremsendes nedenstående liste over EU-Domstolens aktiviteter i de kommende tre uger i retssager, som har den danske regerings interesse. For så vidt angår sager, hvor der er nedsat procesdelegation, indeholder listen oplysninger om tidspunktet for mundtlig forhandling, fremsættelse af generaladvokatens forslag til afgørelse (GA) og afsigelse af dom. I sager, der i øvrigt følges af den danske regering, oplyses der om tidspunkt for generaladvokatens forslag til afgørelse og afsigelse af dom. Generaladvokatens udtalelser og EU-Domstolens domme offentliggøres på EU-Domstolens hjemmeside (<http://curia.europa.eu/>) på selve datoen for fremsættelse eller afsigelse.

Der tages forbehold for, at listen er udarbejdet på baggrund af EU-Domstolens retslistes, og at EU-Domstolen med kort varsel kan foretage ændringer i egne retslistes.

Liste over sager, hvor der nedsat procesdelegation:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Deltager i PD	Processkridt	Dato
C-649/15 P	TV2/Danmark mod Kommissionen (appel) Påstande: Den appellerede dom [T-674/11, TV2/Danmark mod Kommissionen] ophæves, for så vidt som den frifinder Kommissionen for TV2's principale påstand. Domstolen træffer afgørelse i sagen og den anfægtede afgørelse annulleres, for så vidt som den fastslår, at de undersøgte foranstaltninger udgjorde statsstøtte omfattet af artikel 107, stk. 1, TEUF. Subsidiært hjemvises denne del af sagen til Retten til fornyet behandling. Den appellerede dom ophæves, for så vidt som den frifinder Kommissionen for anden del af TV2's subsidiære påstand. Domstolen træffer afgørelse i sagen og den anfægtede afgørelse annulleres, for så vidt som den fastslår, at de licensmidler, der i årene 1997-2002 blev overført til TV2 og derefter videreført til Regionerne, udgjorde statsstøtte til TV2. Subsidiært hjemvises denne del af sagen til Retten til fornyet behandling. Den appellerede dom ophæves, for så vidt som den pålægger TV2 at bære sine egne omkostninger og betale tre fjerdele af Kommissionens omkostninger. Kommissionen tilpligtes at betale TV2's sagsomkostninger for Retten såvel som for Domstolen. Såfremt der sker hjemvisning til Retten, henvises afgørelsen om sagsomkostninger for den hjemviste del af sagen også til Retten.	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Kammeradvokaten Finansministeriet Erhvervsministeriet Kulturministeriet	GA	30.05.17
C-657/15 P	Viasat Broadcasting UK mod TV2/Danmark (appel)	Udenrigsministeriet Justitsministeriet	GA	30.05.17

	Ved denne anke nedlægger Viasat følgende påstande: Punkt 1 i Rettens dom af 24. september 2015 i sag T-674/11, TV2/Danmark mod Kommissionen ophæves (påstand 1) og Den del af Rettens dom af 24. september 2015 i sag T-674/11, TV2/Danmark mod Kommissionen, hvorved Retten tager det tredje led i sagsøgerens første anbringende til følge, ophæves (påstand 2) og Kommissionens frifindes i annullationssøgsmålet anlagt af TV2 og Kongeriget Danmark og TV2/Danmark og Kongeriget Danmark, sagsøgere i første instans, tilpligtes at betale Viasats sagsomkostninger	Kammeradvokaten Finansministeriet Erhvervsministeriet Kulturministeriet		
C-656/15 P	Kommissionen mod TV2/Danmark (appel) Med denne appel nedlægger Kommissionen påstand om ophævelse af den appellerede dom [T-674/11, TV2/Danmark mod Kommissionen] for så vidt som denne dom annullerer Kommissions afgørelse 2011/839/EU af 20. april 2011 om Danmarks foranstaltninger (C 2/03) for TV2 Danmark for så vidt som denne afgørelse fastslår at reklameindtægter fra 1995 og 1996 over til TV2/Danmark via TV2-Fonden udgør statsstøtte. Til støtte for appellen gør Kommissionen gældende, at Retten begik en retlig fejl ved at anlægge en fejlagtig fortolkning af begrebet "statsmidler" i artikel 107, stk.1, TEUF, herunder af begrebet "kontrol", og Kommissionen gør i denne sammenhæng endvidere en begrundelsesmangel gældende. Kommissionens appel i nærværende sag vedrører spørgsmålet om hvorvidt de midler, der indgik i TV2 Reklame som følge af salg af reklamespots og tekst-tvreklamer (reklameindtægterne) er statsmidler i artikel 107, stk. 1, TEUFs forstand.	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Kammeradvokaten Finansministeriet Erhvervsministeriet Kulturministeriet	GA	30.05.17
C-691/15 P	Kommissionen mod Bilbaína de Alquitranes m.fl. (appel) Påstande: — Dom afsagt af Retten (Femte Afdeling) den 7. oktober 2015 i sag T-689/13, Bilbaína de Alquitranes m.fl. mod Kommissionen, EU:T:2015:767, ophæves. — Sagen hjemvises til Retten med henblik på fornyet behandling. — Afgørelsen om appelsagens omkostninger udsættes.	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Miljø- og Fødevareministeriet Miljøstyrelsen	Mundtlig forhandling	15.06.17

Liste over sager, der i øvrigt følges af den danske regering:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Interessent	Processkridt	Dato
C-45/15 P	Safa Nicu Sepahan Co. mod Rådet for Den Europæiske Union (appel) Påstande: 1. Den dom, som Retten afsagde den 25. november 2014 i sag T-384/11, ophæves delvist, for så vidt som Retten: herved undlod at fastslå den af Safa Nicu Sepahan Co. lidt økonomiske skade og tilkende erstatning herfor fastslog, at Safa Nicu Sepahan Co. havde lidt ikke-økonomisk skade, men	Udenrigsministeriet	Dom	30.05.17

	kun tilkendte et vilkårligt lavt beløb på 50 000 EUR i erstatning for denne skade.			
C-164/16	<p>Mercedes Benz Financial Services UK</p> <p>Sagen vedrører: 1) Hvad skal der forstås ved ordene »en kontrakt [...] med den klausul, at ejendomsretten under normale forhold erhverves senest ved betaling af det sidste afdrag« i artikel 14, stk. 2, litra b)], i direktiv 2006/112]? 2) Kræver udtrykket »under normale forhold« – navnlig i forbindelse med den foreliggende sag – at en skattemyndighed begrænser sig til at identificere eksistensen [org. s. 14] af en købsoption, som kan udnyttes senest ved betaling af det sidste afdrag? 3) Eller kræver udtrykket »under normale forhold«, at den nationale myndighed går videre og fastlægger det økonomiske formål med kontrakten? 4) Hvis det tredje spørgsmål bevares bekræftende: a. Bør fortolkningen af artikel 14, stk. 2, [i direktiv 2006/112] påvirkes af en analyse af, om det er sandsynligt, at kunden udnytter en sådan option? b. Er størrelsen af den pris, der skal betales ved udnyttelsen af købsoptionen, relevant med henblik på at fastlægge kontraktens økonomiske formål?</p>	Skatteministeriet	GA	31.05.17
C-529/15	<p>Folk</p> <p>Sagen vedrører: 1. Skal Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/35/EF af 21. april 2004 om miljøansvar for så vidt angår forebyggelse og afhjælpning af miljøskader (EUT L 143, s. 56), ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/21/EF af 15. marts 2006 (EUT L 102, s. 15) og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/31 EF af 23. april 2009 (EUT 140, s. 114) (miljøansvarsdirektivet) også anvendes på skader, der ganske vist er opstået efter den i miljøansvarsdirektivets artikel 19, stk. 1, nævnte dato, men som kan henføres til driften af et anlæg (vandkraftværk), som blev godkendt og taget i drift inden den nævnte dato, og som er omfattet af en bevilling i overensstemmelse med lovgivningen på vandområdet?</p>	Miljø- og Fødevarerministeriet	Dom	01.06.17
Forenede sager C-215/16, C-216/16, C-220/16 og C-221/16	<p>Elecdy Carcelen m.fl.</p> <p>Sagen vedrører: 1) På baggrund af de »støtteordninger«, der er defineret i artikel 2, litra k), i direktiv 2009/28/EF, og som omfatter skatteincitament i form af skattnedsættelse, skattefritagelse og skatterefusion som instrumenter, hvormed målene for forbrug af vedvarende energi, der er fastsat i direktiv 2009/28/EF, skal nås, skal de nævnte incitament eller foranstaltninger anses for at være obligatoriske og er bindende for medlemsstaterne, og skal de anses for at have direkte virkning, således at de kan påberåbes direkte af de berørte borgere for enhver offentlig instans, herunder for retslige eller administrative myndigheder? 2) Eftersom listen over de i spørgsmålet ovenfor nævnte »støtteordninger« omfatter, »men er ikke begrænset</p>	Energistyrelsen	GA	01.06.17

	<p>til« skatteincitamerter, der består i skattnedsættelse, skattefritagelse og skatterefusion, spørges, om dette skal forstås således, at disse incitamerter netop omfatter en manglende beskatning, dvs. et forbud mod enhver form for konkret og individuel afgiftspålæggelse, ud over de almindelige skatter, der pålægges økonomisk virksomhed og produktion af elektricitet, af energi fra vedvarende energikilder? Som led heri fremsættes følgende spørgsmål: Skal det ovennævnte generelle forbud [således] ligeledes anses for at omfatte et forbud mod sammenfald, dobbeltbeskatning, eller overlappning med hensyn til flere almindelige eller individuelle afgifter, som pålægges de forskellige faser i virksomheden i form af produktion af vedvarende energi, når de rammer den samme afgiftsudløsende begivenhed, der pålægges den omhandlede afgift på vindkraft? 3) Såfremt det foregående spørgsmål besvares benægtende, og det accepteres, at energi fra vedvarende energikilder pålægges afgifter, spørges, om begrebet »særlige formål« i henseende til det i artikel 1, stk. 2, i direktiv 2008/118/EF foreskrevne skal fortolkes således, at formålet skal være eksklusivt, og endvidere således, at den afgift, som vedvarende energi pålægges, ud fra sin opbygning skal have en egentlig ikke-skattemæssig karakter og ikke blot en budget- eller opkrævningsmæssig karakter? 4) Henset til, at artikel 4 i direktiv 2003/96/EF, som med hensyn til de afgiftssatser, som medlemsstaterne skal fastsætte for energiprodukter og elektricitet, som reference benytter de ved direktivet fastsatte minimussatser, forstået som summen af alle de direkte eller indirekte afgifter, der pålægges disse produkter ved overgangen til forbrug, indebærer dette da, at de afgiftssatser, som kræves i dette direktiv, ikke omfatter nationale afgifter, som ikke er af en egentlig ikke-skattemæssig karakter i betragtning af såvel deres opbygning som deres specifikke formål, som fortolket under hensyn til svaret på det foregående spørgsmål?</p>			
C-541/15	<p>Freitag</p> <p>Sagen vedrører: Skal artikel 18 og 21 TEUF fortolkes således, at myndighederne i en medlemsstat er forpligtet til at anerkende en navneændring for en statsborger i den pågældende medlemsstat, hvis denne samtidig er statsborger i en anden medlemsstat, og i denne medlemsstat gennem en navneændring, som ikke er knyttet til en familieretlig statusændring, har fået sit oprindelige, ved fødslen givne efternavn (tilbage), selvom generhvervelsen af navnet ikke er sket under familiemedlemmets sædvanlige ophold i den anden medlemsstat og efter hans ansøgning?</p>	<p>Økonomi- og Indenrigsministeriet Børne- og Socialministeriet Udlændinge- og Integrationsministeriet</p>	Dom	08.06.17
C-580/15	<p>Van der Weegen et Pot</p> <p>Sagen vedrører: Er artikel 21, nr. 5), i WIB 1992, som affattet ved artikel 170 i lov af 25. april 2014 om forskellige bestemmelser, i strid med artikel 56 og 63 TEUF samt artikel 36 og 40 i EØS-aftalen, idet de</p>	Finanstilsynet	Dom	08.06.17

	omhandlede bestemmelser, selv om de gælder uden forskel for inden- og udenlandske tjenesteydere, kræver, at der skal opfyldes betingelser, der svarer til betingelserne i artikel [2] i KB/WIB 1992, som de facto er en særbestemmelse for det belgiske marked og udgør en alvorlig hindring for, at udenlandske tjenesteydere kan tilbyde deres tjenester i Belgien?			
C-689/15	<p>W. F. Gözze</p> <p>Sagen vedrører: 1. Kan anvendelsen af et individuelt varemærke som kvalitetscertificering udgøre varemærkemæssig brug som omhandlet i artikel 9, stk. 1, og artikel 15, stk. 1, i Rådets forordning (EF) nr. 207/2009 af 26. februar 2009 om EF-varemærker i forhold til de varer, som kvalitetscertificeringen anvendes for? 2. Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende: Skal et sådant varemærke erklæres ugyldigt i henhold til artikel 52, stk. 1, litra a), sammenholdt med artikel 7, stk. 1, litra g), i [forordning nr. 207/2009], eller erklæres fortabt ved tilsvarende anvendelse af samme forordnings artikel 73, litra c), hvis varemærkeindehaveren ikke gennem regelmæssige kvalitetskontroller hos sine licenstagere sikrer rigtigheden af de forventninger til kvaliteten, som tegnet er forbundet med i handelen?</p>	Patent- og Varemærkestyrelsen	Dom	08.06.17
C-54/16	<p>Vinyts Italia</p> <p>Sagen vedrører: Spørgsmål 1: Indebærer den mulighed for at »godtgøre«, som er indrømmet den, der har nydt godt af en handling, som er til skade for alle kreditorerne, ifølge artikel 13 i forordning nr. 1346/2000 for at modsætte sig anfægtelsen af denne handling i henhold til bestemmelserne i lex fori concursus, at den interesserede part skal fremsætte en processuel indsigelse i snæver betydning inden udløbet af den i domslandets lovgivning fastlagte frist, påberåbe sig undtagelsesbestemmelsen i forordningen og godtgøre, at de to betingelser i den nævnte bestemmelse er opfyldt, eller finder artikel 13 i forordning nr. 1346/2000 anvendelse, såfremt den interesserede part har påberåbt sig den omhandlede bestemmelse under sagen, også efter udløbet af den i domslandets lov fastlagte frist for fremsættelse af processuelle indsigelser, eller kan indsigelsen også konstateres af retten af egen drift, forudsat at den interesserede part har godtgjort, at den skadelige handling er undergivet lex causae i en anden medlemsstat, hvis lovgivning i det pågældende tilfælde ikke åbner nogen mulighed for at anfægte denne handling? Spørgsmål 2: Skal henvisningen i artikel 13 i forordning nr. 1346/2000 til bestemmelserne i lex causae med henblik på at fastlægge, hvorvidt »denne lovgivning i det pågældende tilfælde ikke åbner nogen mulighed for at anfægte denne handling«, fortolkes således, at den part, som har bevisbyrden, skal godtgøre, at lex causae i den konkrete situation ikke på et generelt og abstrakt plan fastlægger retsmidler til at anfægte en angiveligt skadelig handling som den i sagen</p>	Justitsministeriet	Dom	08.06.17

	<p>omhandlede – betaling af en kontraktmæssig gæld – eller således, at den part, som har bevisbyrden, skal godtgøre, at i det omfang en sådan form for handling kan anfægtes i henhold til lex causae er de materielle betingelser – der afviger fra dem i lex fori concursus – ikke opfyldt, for at anfægtelsen kan tages til følge i den verserende sag? Spørgsmål 3: Kan den ved artikel 13 i forordning nr. 1346/2000 indførte undtagelsesordning – henset til formålet med bestemmelsen, dvs. at beskytte parternes ikke kulpøse forventning om, at handlingen i henhold til lex causae er uomstødelig – finde anvendelse også i det tilfælde, hvor kontraktparterne har hjemsted i en og samme medlemsstat, hvis lovgivning forventes at blive lex fori concursus i tilfælde af en af parternes insolvens, men parterne ved en klausul om valg af lovgivningen i en anden medlemsstat undtager omstødelse af handlinger til gennemførelse af den omhandlede kontrakt fra anvendelsen af ufravigelige regler i lex fori concursus, hvis formål er at beskytte princippet [org. s. 8] om kreditorernes ligestilling, hvilket i tilfælde af senere indtrådte insolvens er til skade for alle kreditorerne? Spørgsmål 4: Skal artikel 1, stk. 1, i forordning nr. 593/2008 fortolkes således, at »situationer, hvor der skal foretages et lovvalg«, med hensyn til forordningens anvendelse også omfatter det tilfælde, hvor en timecharterkontrakt indgås i en medlemsstat af selskaber med hjemsted i denne medlemsstat, men indeholder en klausul om valg af lovgivningen i en anden medlemsstat? Spørgsmål 5: Såfremt spørgsmål 4 besvares bekræftende, skal artikel 3, stk. 3, i forordning nr. 593/2008, sammenholdt med artikel 13 i forordning nr. 1346/2000, da fortolkes således, at parternes valg af, at en kontrakt undergives lovgivningen i en anden medlemsstat end den, hvor »alle andre elementer med relevans for sagen« er lokaliseret, ikke berører anvendelsen af ufravigelige regler i den sidstnævnte medlemsstats lovgivning, der i egenskab af lex fori concursus finder anvendelse på muligheden for at anfægte handlinger indgået før insolvensen, som er til skade for alle kreditorerne, og således har forrang for undtagelsesbestemmelsen i artikel 13 i forordning nr. 1346/2000?</p>			
C-214/16	<p>King</p> <p>Sagen vedrører: 1. Hvis der er en tvist mellem en arbejdstager og en arbejdsgiver med hensyn til, hvorvidt arbejdstageren har ret til årlig betalt ferie i henhold til artikel 7 i direktiv 2003/88, er det da foreneligt med EU-retten, og navnlig princippet om et effektivt retsmiddel, hvis arbejdstageren skal afholde ferie, inden han kan få fastslået, om han har ret til betalt ferie? 2. Hvis arbejdstageren ikke afholder hele eller en del af den årlige ferie, som han har ret til, i det ferieår, hvor denne ret bør udøves, under omstændigheder, hvor han ville have gjort det, hvis ikke arbejdsgiveren havde nægtet ham betalt ferie for enhver ferie, han afholder, kan arbejdstageren da</p>	Beskæftigelsesministeriet Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering	GA	08.06.17

	<p>påstå, at han er forhindret i at udøve sin ret til betalt ferie, således at denne ret overføres, indtil han har mulighed for at udøve den? 3. Hvis retten overføres, overføres den da på ubestemt tid, eller er der en begrænset periode for udøvelsen af den overførte ret analogt med de begrænsninger, der gælder, når arbejdstageren ikke kan udøve retten til ferie i det relevante ferieår på grund af sygdom? 4. Hvis en overførselsperiode ikke er fastsat ved lov eller kontrakt, har retten da pligt til at indføre en grænse for overførselsperioden med henblik på at sikre, at anvendelsen af [Working Time] Regulations ikke fordrejer formålet med artikel 7? 5. Er en periode på 18 måneder efter udløbet af det år, hvori feriekravet er optjent, i bekræftende fald forenelig med retten i henhold til artikel 7?</p>			
C-268/16 P	<p>Binca Seafoods GmbH mod Europa-Kommissionen (appel)</p> <p>Påstande: — Kendelse afsagt af Retten den 11. marts 2016 i sag T-94/15 annulleres. — Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) nr. 1358/2014 af 18. december 2014 om ændring af forordning (EF) nr. 889/2008 om gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EF) nr. 834/2007, for så vidt angår økologiske akvakulturdyrs oprindelse, opdrætspraksis for akvakulturdyr, foder til økologiske akvakulturdyr og produkter og stoffer, der er tilladt i produktionen af økologisk akvakultur (1), annulleres.</p>	Miljø- og Fødevarerministeriet	GA	08.06.17
C-293/16	<p>Sharda Europe</p> <p>Sagen vedrører: 1) Eftersom der er uoverensstemmelser mellem de forskellige sprogversioner af artikel 3, stk. 2, i Kommissionens direktiv 2008/69/EF af 1. juli 2008, ligesom en eventuel uoverensstemmelse med syvende betragtning til direktivet, forelægges Domstolen følgende spørgsmål til præjudiciel afgørelse: »Skal den dato af 31. december 2008, som er indeholdt i artikel 3, stk. 2, i Kommissionens direktiv 2008/69/EF af 1. juli 2008, i den spanske sprogversion, forstås som udløbet af fristen for, hvornår medlemsstaternes senest kan foretage en revurdering, eller som datoen for, hvornår de aktivstoffer, som skal revurderes, senest skal være optaget i bilag I til direktiv 91/414/EØF, eller som slutdatoen for, hvornår anmodningen om optagelse kan indgives?« 2) Er udtrykket »pr. 31. december 2008« 1 i artikel 3, stk. 2, i Kommissionens direktiv 2008/69/EF en endelig frist som følge af det formål, der kan udledes af Rådets direktiv 91/414/EØF af 15. juli 1991, og hvorefter medlemsstaterne ikke kan udvide fristen, således at beregningen heraf ikke er mulig i henhold til dette direktiv? 3) Såfremt fristen kan forlænges, skal den da forlænges af objektive grunde om force majeure eller betyder det forhold, at medlemsstaterne er tillagt et mandat i artikel 3, at de kan forlænge fristen i henhold til deres nationale lovgivninger i overensstemmelse med de forudsætninger og krav,</p>	Miljø- og Fødevarerministeriet	Dom	08.06.17

	som kan udledes heraf?			
C-296/16 P	<p>Dextro Energy GmbH & Co. KG mod Europa-Kommissionen (appel)</p> <p>Påstande: — Dom afsagt af Den Europæiske Unions Ret den 16. marts 2016, sag T-100/15, ophæves i sin helhed. Såfremt appellen tages til følge, nedlægges der påstand om, at de i førsteinstansen nedlagte påstande tages til følge i deres helhed, nemlig, at: 1. Kommissionens forordning (EU) 2015/8 (1) af 6. januar 2015 om afvisning af visse andre sundhedsanprisninger af fødevarer end dem, der henviser til en reduceret risiko for sygdom og til børns udvikling og sundhed, annulleres. 2. Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p>	Miljø- og Fødevareministeriet	Dom	08.06.17
C-490/16	<p>A.S.</p> <p>Sagen vedrører: 1) Finder domstolsbeskyttelsen som omhandlet i artikel 27 i forordning nr. 604/2013 også anvendelse i forbindelse med fortolkningen af betingelserne for at anvende det kriterium, der er fastsat i artikel 13, stk. 1, når en medlemsstat træffer afgørelse om ikke at behandle en ansøgning om international beskyttelse på et tidspunkt, hvor en anden medlemsstat allerede har påtaget sig ansvaret for at behandle ansøgerens ansøgning på samme grundlag, og når ansøgeren har anfægtet denne afgørelse? 2) Skal betingelsen om ulovlig passage som omhandlet i artikel 13, stk. 1, i forordning nr. 604/2013 fortolkes uafhængigt og selvstændigt eller sammenholdt med artikel 3, nr. 2), i direktiv 2008/115 om tilbagesendelse og Schengengrænsekodeksens artikel 5, der definerer begrebet ulovlig grænsepassage, og skal denne fortolkning anvendes på artikel 13, stk. 1, i forordning nr. 604/2013? 3) Skal begrebet ulovlig passage som omhandlet i artikel 13, stk. 1, i forordning nr. 604/2013 i lyset af besvarelsen af det andet spørgsmål og under hensyn til omstændighederne i den foreliggende sag fortolkes således, at der ikke sker ulovlig grænsepassage, når en medlemsstats offentlige myndigheder organiserer grænsepassagen med henblik på at sikre gennemrejse til en anden EU-medlemsstat? 4) Såfremt det tredje spørgsmål besvares bekræftende, skal artikel 13, stk. 1, i forordning nr. 604/2013 da som følge heraf fortolkes således, at den er til hinder for, at en tredjelandsstatsborger tilbageføres til den stat, hvori den pågældende oprindeligt er indrejst på EU's område? 5) Skal artikel 27 i forordning nr. 604/2013 fortolkes således, at de frister, der er fastsat i artikel 13, stk. 1, og artikel 29, stk. 2, afbrydes, når ansøgeren har udøvet sin ret til domstolsbeskyttelse, og navnlig når dette også indebærer forelæggelsen af et præjudicielt spørgsmål, eller når den nationale ret afventer Den Europæiske Unions Domstols besvarelse af et sådant spørgsmål, der er forelagt i en</p>	Udlændinge- og Integrationsministeriet	GA	08.06.17

	anden sag? Subsidiært spørges, om disse frister løber i et sådant tilfælde, selv om den ansvarlige medlemsstat imidlertid ikke har ret til at afslå at modtage den pågældende?			
C-646/16	<p>Jafari</p> <p>Uddrag af de præjudicielle spørgsmål: 1. Skal der ved fortolkningen af artikel 2, litra m), artikel 12 og artikel 13 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 604/2013 af 26. juni 2013 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet af en tredjelandsstatsborger eller en statsløs i en af medlemsstaterne (omarbejdning), herefter »Dublin III-forordningen«, tages hensyn til andre retsakter, med hvilke Dublin III-forordningen har berøringspunkter, eller skal disse bestemmelser tillægges en betydning uafhængigt heraf? 2. Såfremt Dublin III-forordningens bestemmelser skal fortolkes uafhængigt af andre retsakter: a) Skal den omstændighed, at en medlemsstat under de forhold, der foreligger i hovedsagerne, og som er kendetegnet ved, at de fandt sted i en periode, hvor de nationale myndigheder i de stater, der spillede den største rolle i denne forbindelse, stod over for et usædvanligt stort antal personer, der ønskede at rejse gennem deres område, reelt har accepteret en indrejse på sit område, der alene fandt sted med henblik på at rejse gennem den pågældende medlemsstat og ansøge om international beskyttelse i en anden medlemsstat, anses for »visum« som omhandlet i Dublin III-forordningens artikel 2, litra m), og artikel 12? Såfremt spørgsmål 2, litra a), besvares bekræftende: b) Skal det med hensyn til den reelle accept af indreisen med henblik på gennemrejse lægges til grund, at »visummet« har mistet sin gyldighed ved udreisen fra den pågældende medlemsstat? c) Skal det med hensyn til den reelle accept af indreisen med henblik på gennemrejse lægges til grund, at »visummet« stadig er gyldigt, såfremt udreisen fra den pågældende medlemsstat endnu ikke har fundet sted, eller mister »visummet« uanset den udeblevne udrejse sin gyldighed på det tidspunkt, hvor en ansøger endeligt opgiver sit forehavende om at ville rejse til en anden medlemsstat? d) Indebærer den omstændighed, at ansøgeren opgiver sit forehavende om at ville rejse til den medlemsstat, der oprindeligt var tænkt som destination, at der er tale om, at der er begået svig, efter at »visummet« er udstedt, som omhandlet i Dublin III-forordningens artikel 12, stk. 5, således at den medlemsstat, der har udstedt »visummet«, ikke er ansvarlig? Såfremt spørgsmål 2, litra a), besvares benægtende: e) Skal formuleringen »[at en ansøger] ulovligt har passeret grænsen til en medlemsstat ad land-, sø- eller luftvejen, og at den pågældende er indrejst fra et tredjeland« i Dublin III-forordningens artikel 13, stk. 1, fortolkes således, at der under de nævnte særlige forhold i hovedsagerne ikke skal</p>	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Udlændinge- og Integrationsministeriet	GA	08.06.17

	antages at foreligge en ulovlig passage af den ydre grænse?			
C-258/14	<p>Florescu e.a.</p> <p>Sagen vedrører: 1. Kan et memorandum såsom Aftalememorandum mellem Det Europæiske Fællesskab og Rumænien af 23. juni 2009, offentliggjort i Monitorul Oficial al României den 1. juli 2009, nr. 455, anses for at være en retsakt, en beslutning, en meddelelse osv., som ifølge Domstolens praksis (dom af 3.2.1976, 59/75, Flavia Manghera, og af 20.3.1997, C-57/95, Frankrig mod Kommissionen) har juridisk værdi og kan fortolkes af Den Europæiske Unions Domstol? 2. I bekræftende fald, skal Aftalememorandum mellem Det Europæiske Fællesskab og Rumænien af 23. juni 2009, offentliggjort i Monitorul Oficial al României den 1. juli 2009, nr. 455, da fortolkes således, at Europa-Kommissionen – med henblik på at afbøde konsekvenserne af finanskrisen gennem reduktion af personaleomkostningerne – lovligt må pålægge vedtagelsen af en national lov, som fratager en person retten til bidragspligtig pension, der er optjent gennem mere end 30 år, og som er fastlagt lovligt og oppebåret inden lovens indførelse, fordi personen oppebærer løn for en anden aktivitet udøvet i kraft af en anden arbejdskontrakt end den, ifølge hvilken personen er pensioneret? 3. Skal Aftalememorandum mellem Det Europæiske Fællesskab og Rumænien af 23. juni 2009 fortolkes således, at Europa-Kommissionen – med henblik på at afbøde konsekvenserne af finanskrisen – lovligt må pålægge vedtagelsen af en national lov, hvorefter en person fuldstændigt og tidsbegrænset fratages retten til bidragspligtig pension, der er optjent gennem mere end 30 år, og som er fastlagt lovligt og oppebåret inden lovens indførelse, fordi personen oppebærer løn for en anden aktivitet udøvet i kraft af en anden arbejdskontrakt end den, ifølge hvilken personen er pensioneret? 4. Skal memorandummet in integrum, og især punkt 5, litra d), om omorganisering og forbedring af den offentlige forvaltnings effektivitet, fortolkes således, at Europa-Kommissionen – med henblik på at afbøde konsekvenserne af finanskrisen – lovligt har pålagt vedtagelsen af en national lov, hvorefter pensionerede offentlige funktionærer ikke må kumulere pension med løn? 5. Kan artikel 17, 20, 21 og 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, artikel 6 i traktaten om Den Europæiske Union (TEU), artikel 110 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF), retssikkerhedsprincippet som fastlagt i EU-retten og Den Europæiske Unions Domstols praksis fortolkes således, at de er til hinder for en bestemmelse, såsom artikel 21, stk. 2, i lov nr. 554/2004, ifølge hvilken alene nationale retsafgørelser på forvaltningsrettens område kan genoptages i tilfælde af tilsidesættelse af</p>	Udenrigsministeriet	Dom	13.06.17

	<p>princippet om EU-rettens forrang, hvorimod nationale retsafgørelser på andre områder (det civil-, straffe- og handelsretlige område) i tilfælde af tilsidesættelse af samme princip om EU-rettens forrang ikke kan genoptages? 6. Er artikel 6 TEU til hinder for en lovgivning i en medlemsstat, hvorefter udbetaling af pension til retsmedsmænd fastlagt på grundlag af deres indbetalinger gennem mere end 30 års ansættelse inden for retsvæsenet er betinget af ophøret af deres arbejdskontrakt som universitetslærer i jura? 7. Er artikel 6 TEU, artikel 17, stk. 1, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder og Den Europæiske Unions Domstols praksis til hinder for bestemmelser, som fratager den berettigede retten til pension, selv om denne pension er fastlagt på grundlag af indbetalinger gennem mere end 30 år, mens retsmedsmændene for deres aktivitet som universitetslærer særskilt har indbetalt og fortsat indbetaler til pension? 8. Er artikel 6 TEU, bestemmelserne i artikel 2, stk. 2, litra b), i direktiv 2000/78 om ligebehandling af alle uanset race eller etnisk oprindelse og Den Europæiske Unions Domstols praksis til hinder for en dom afsagt af forfatningsdomstolen i en medlemsstat, som – i forbindelse med vurdering af, om en lov er forenelig med forfatningen – fastslår, at alene personer udnævnt i kraft af et mandat har ret til at kumulere pension med løn, hvorimod denne ret ikke tilkendes retsmedsmænd, der således ikke må oppebære pension fastlagt på grundlag af individuelle indbetalinger gennem mere end 30 år, fordi de sidstnævnte har fortsat deres undervisningsaktivitet som universitetslærer i jura? 9. Er artikel 6 TEU og Den Europæiske Unions Domstols praksis til hinder for bestemmelser, hvorefter udbetaling af retsmedsmændenes pension fastlagt på grundlag af indbetalinger gennem mere end 30 år er tidsbegrænset betinget af ophøret som universitetslærer? 10. Er artikel 6 TEU og Den Europæiske Unions Domstols praksis til hinder for bestemmelser, som påvirker den rimelige balance mellem beskyttelse af personers ejendom og det almene hensyn, idet kun en bestemt kategori af personer tvinges til at miste retten til retsmedsmændenes pension, fordi de er ansat som universitetslærere?</p>			
C-610/15	<p>Stichting Brein Sagen vedrører: 1) Foretager en administrator af et websted en overføring til almenheden som omhandlet i artikel 3, stk. 1, i ophavsretsdirektivet, såfremt der ikke findes beskyttede værker på administratorens websted, men et system [som beskrevet nedenfor i punkt 1-13 og 30], hvorved meta-information om beskyttede værker, der befinder sig på brugernes computere, indekseres og kategoriseres, således at brugerne ved hjælp heraf kan spore og up- og downloade de beskyttede værker? 2)</p>	Kulturministeriet Patent- og Varemærkestyrelsen	Dom	14.06.17

	Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende: Er der i ophavsretsdirektivets artikel 8, stk. 3, og artikel 11 i håndhævelsesdirektivet hjemmel til at udstede et påbud til en sådan mellemand, som omhandles i disse bestemmelser, såfremt denne mellemand gør det lettere for tredjemand at udføre ophavsretskrænkelser på den måde, der er beskrevet i spørgsmål 1?			
C-678/15	Khorassani Sagen vedrører: Den Europæiske Unions Domstol forelægges i henhold til artikel 267 TEUF følgende spørgsmål vedrørende fortolkningen af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/39/EF af 21. april 2004 om markeder for finansielle instrumenter, om ændring af Rådets direktiv 85/611/EØF, og 93/6/EØF samt Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/12/EF og om ophævelse af Rådets direktiv 93/22/EØF (EUT L 145, s. 1): Er accept og formidling af en ordre, som omhandler en porteføljepleje [artikel 4, stk. 1, nr. 9), i direktiv 2004/39/EF], en investeringservice som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 2), første punktum, sammenholdt med bilag I, afsnit A, nr. 1), i direktiv 2004/39/EF?	Finanstilsynet	Dom	14.06.17
C-685/15	Online Games e.a. Sagen vedrører: Skal artikel 56 TEUF og artikel 49 TEUF ff. i lyset af EMRK's artikel 6, sammenholdt med chartrets artikel 47, fortolkes således, at disse bestemmelser med hensyn til domstolenes objektivitet og upartiskhed, som er påkrævet henset til Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols retspraksis (navnlig dennes dom af 18.5.2010, 64962/01, præmis 54), er til hinder for en national bestemmelse, hvorefter det ikke er den retshåndhavende myndighed (eller et andet statsligt retsforfølgingsorgan) i dennes funktion som repræsentant for anklagemyndigheden, men derimod den domstol, som skal træffe afgørelse om lovligheden af den påklagede strafferetlige foranstaltning, der (i en og samme person/funktion) af egen drift og uafhængigt af parternes adfærd i første omgang helt selvstændigt skal betegne og afgrænse den dokumentation, som i forbindelse med en administrativ sanktionsprocedure skal fremlægges til begrundelse af den strafferetligt beskyttede monopollignende regulering af det nationale marked for hasardspil, i lyset af Den Europæiske Unions Domstols retspraksis (navnlig dennes dom af 30.4.2014, C-390/12, ECLI:EU:C:2014:281, »Pfleger m.fl.«), og også efterfølgende autonomt og investigativt skal efterforske og bedømme denne?	Justitsministeriet	Dom	14.06.17
C-75/16	Menini et Rampanelli Sagen vedrører: – Skal artikel 3, stk. 2, i direktiv 2013/11, for så vidt som det heri bestemmes, at direktivet »[ikke berører] direktiv 2008/52«, fortolkes således, at denne bestemmelse ikke berører de enkelte medlemsstaters mulighed for at gøre mægling obligatorisk udelukkende i de tilfælde, som ikke er	Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen	Dom	14.06.17

	<p>omfattet af anvendelsesområdet for direktiv 2013/11, dvs. de i artikel 2, stk. 2, i direktiv 2013/11 omhandlede tilfælde, aftaleretlige tvister, der opstår i forbindelse med andre aftaler end købs- eller tjenesteydelsesaftaler, samt tvister, som ikke vedrører forbrugere? – Skal artikel 1 [...] i direktiv 2013/11, for så vidt som denne bestemmelse sikrer forbrugerne mulighed for at indgive klager mod erhvervsdrivende til specifikke instanser for alternativ tvistbilæggelse, fortolkes således, at denne bestemmelse er til hinder for en national ordning, hvorefter gennemførelse af mægling i en af de i artikel 2, stk. 1, i direktiv 2013/11 omhandlede tvister er en betingelse for at realitetsbehandle et søgsmål for domstolene anlagt af den part, som anses for forbruger, og under alle omstændigheder for en national ordning, som fastsætter, at den forbruger, som deltager i mæglingen i en af de ovennævnte tvister, skal bruge en advokat og bære de hermed forbundne omkostninger, og ifølge hvilken parten kun har mulighed for at undlade at deltage i mæglingen, såfremt der er berettigede grunde herfor?</p>			
C-334/16	<p>Núñez Torreiro Sagen vedrører: 1) Kan begrebet »færdsel med køretøjer« – eller »kørsel« som forsikringsrisiko i forbindelse med ansvarsforsikring for motorkøretøjer, som EU-retten (bl.a. artikel 3 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/103/EF af 16.9.2009) henviser til, fastlægges i en medlemsstats nationale lovgivning på en anden måde, end den er fastlagt i EU-retten? 2) Såfremt dette spørgsmål besvares bekræftende, kan dette begreb da udelukke (ud over bestemte personer, køretøjer med særligt kendemærke eller bestemte arter af køretøjer, jf. nævnte direktivs artikel 5, stk. 1 og 2) tilfælde af færdsel, afhængig af det område, hvor den finder sted, som f.eks. veje eller terræner, der »ikke er egnede« til færdsel? 3) Kan bestemte former for anvendelse af køretøjet, der er forbundet med formålet hermed (f.eks. i forbindelse med sports-, industri- eller landbrugsaktiviteter) eller med førerens hensigt (f.eks. at anvende køretøjet til at begå en forsættelig forbrydelse) udelukkes fra at være »kørsel«?</p>	Transport-, Bygnings- og Boligministeriet	GA	14.06.17
C-422/16	<p>TofuTown.com Sagen vedrører: 1. Kan artikel 78, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1308/2013 af 17. december 2013 om en fælles markedsordning for landbrugsprodukter og om ophævelse af Rådets forordning (EØF) nr. 922/72, (EØF) nr. 234/79, (EF) nr. 1037/2001 og (EF) nr. 1234/2007 (herefter »forordning (EU) nr. 1308/2013«) fortolkes således, at definitioner, betegnelser og varebetegnelser i den betydning, hvori udtrykkene anvendes i bilag VII, ikke behøver at opfylde de hertil svarende krav i dette bilag, når de tilsvarende definitioner, betegnelser eller varebetegnelser ledsages af præciserende eller</p>	Miljø- og Fødevarerministeriet Patent- og Varemærkestyrelsen	Dom	14.06.17

	<p>beskrivende tilføjelser (som f.eks. »tofusmør« for et rent vegetabilsk produkt)? 2. Skal bilag VII, del III, nr. 1, i forordning (EU) nr. 1308/2013 forstås således, at udtrykket »mælk« udelukkende er forbeholdt et produkt, der stammer fra normal yversekretion og er opnået ved en eller flere malkninger, uden nogen tilsætning eller fjernelse af bestanddele, eller må udtrykket »mælk« – eventuelt ved tilføjelse af forklarende begreber som f.eks. »sojamælk« – også anvendes til vegetabilske (veganske) produkter i forbindelse med markedsføringen af dem? 3. Skal bilag VII, del III, nr. 2), til artikel 78 i forordning (EU) nr. 1308/2013 fortolkes således, at de betegnelser, der står opført dér for de enkelte produkter under nr. 2), litra a), såsom navnlig »valle«, »fløde«, »smør«, »kærnemælk«, [org. s. 3] »ost«, »yoghurt« eller begrebet »fløde« osv., udelukkende er forbeholdt mejeriprodukter eller kan også rent vegetabilske/veganske produkter, der er fremstillet uden (animalsk) mælk, være omfattet af anvendelsesområdet for bilag VII, del III, nr. 2), i forordning (EU) nr. 1308/2013?</p>			
C-181/16	<p>Gnandi</p> <p>Sagen vedrører: Skal artikel 5 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/115/EF af 16. december 2008 om fælles standarder og procedurer i medlemsstaterne for tilbagesendelse af tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold, der pålægger medlemsstaterne i forbindelse med gennemførelsen af direktivet at respektere princippet om nonrefoulement og retten til effektive retsmidler i samme direktivs artikel 13, stk. 1, og i artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, fortolkes således, at den er til hinder for, at der træffes afgørelse om tilbagesendelse, således som det fremgår af artikel 6 i direktiv 2008/115/EF og artikel 52/3, stk. 1, i loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, l'établissement, le séjour et l'éloignement des étrangers (lov af 15.12.1980 om udlændinges indrejse, etablering og ophold på samt udvisning fra statens område) og artikel 75, stk. 2, i arrêté royal du 8 octobre 1981 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers (kongelig bekendtgørelse af 8.10.1981 om udlændinges indrejse, etablering og ophold på samt udvisning fra statens område), straks når Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides har givet afslag på en ansøgning om asyl, og dermed inden retsmidlerne til prøvelse af denne afgørelse er udtømt, og inden asylproceduren er endelig afsluttet?»</p>	Udlændinge- og Integrationsministeriet	GA	15.06.17
C-436/15	<p>Alytaus regiono atlieku tvarkymo centras</p> <p>Sagen vedrører: 1. Hvad udgør et »flerårigt program« som omhandlet i artikel 3, stk. 1, i Rådets forordning (EF, Euratom) nr. 2988/95 af 18. december 1995 om beskyttelse af De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser? 2. Svarer projekter såsom projekt 2001/LT/16/P/PE/003: »Etablering af et</p>	Finansministeriet	Dom	15.06.17

	<p>system til håndtering af affald for Alytus-regionen«, som blev bevilget støtte ved Kommissionens beslutning nr. PH(2001)5367 af 13. december 2001 om godkendelse af foranstaltning 2001 LT 16 P PE 003, med senere ændringer ved Kommissionens beslutning nr. PH/2002/9380 af 23. december 2002, til begrebet et »flerårigt program« som omhandlet i artikel 3, stk. 1, i Rådets forordning (EF, Euratom) nr. 2988/95 af 18. december 1995 om beskyttelse af De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser? 3. Såfremt det andet spørgsmål besvares bekræftende, hvilket tidspunkt skal anses som begyndelsestidspunktet for forældelsesfristen for retsforfølgning i henhold til artikel 3, stk. 1, i Rådets forordning (EF, Euratom) nr. 2988/95 af 18. december 1995 om beskyttelse af De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser?</p>			
C-587/15	<p>Lietuvos Respublikos transporto priemoniu draudiku biuras</p> <p>Sagen vedrører: 1) Skal artikel 2, artikel 10, stk. 1 og 4, og artikel 24, stk. 2, i direktiv 2009/103, artikel 3, stk. 4, artikel 5, stk. 1 og 4, artikel 6, stk. 1, og artikel 10 i den interne overenskomst samt chartrets artikel 47 (hver for sig eller sammenholdt med hinanden, men ikke begrænset til de ovennævnte bestemmelser) forstås og fortolkes således, at i tilfælde af, at: – et nationalt forsikringsbureau (bureau A) udbetaler erstatning til skadelidte i en færdselsulykke i den medlemsstat, hvor bureauet har sit etablerede forretningssted, fordi en anden medlemsstats statsborger, der var ansvarlig for skaden, ikke havde tegnet ansvarsforsikring – bureau A som følge af denne erstatning indtræder i skadelidtes rettigheder og kræver refusion af omkostningerne ved sagsbehandlingen fra det nationale forsikringsbureau (bureau B) i den for ulykken ansvarlige persons oprindelsesland – bureau B uden at udføre en uafhængig undersøgelse eller at anmode om yderligere oplysninger tiltræder anmodningen om refusion fra bureau A – bureau B anlægger sag mod de sagsøgte (den for ulykken ansvarlige person og køretøjets ejer) med påstand om refusion af de afholdte omkostninger, kan sagsøgeren i denne sag (bureau B) basere sit krav mod de sagsøgte (den for ulykken ansvarlige person og køretøjets ejer) udelukkende på betalingen af omkostninger til bureau A, og sagsøgeren er herved ikke forpligtet til at fastslå, at erstatningsansvarsbetingelserne var opfyldt for sagsøgte/den for ulykken ansvarlige person (ansvar, ulovlige handlinger, årsagsforbindelse og erstatningsbeløb) og er ikke forpligtet til at fastslå, at udenlandsk ret blev anvendt korrekt, da skadelidte fik udbetalt erstatning? 2) Skal artikel 24, stk. 1, femte afsnit, litra c), i direktiv 2009/103 og artikel 3, stk. 1 og 4, i den interne overenskomst (hver for sig eller sammenholdt med hinanden, men ikke begrænset til de ovennævnte bestemmelser), forstås og fortolkes således, at bureau A forud for den endelige beslutning</p>	Transport-, Bygnings- og Boligministeriet	Dom	15.06.17

	<p>om betaling af erstatning for skadelidtes skade på klar og forståelig måde (herunder for så vidt angår det sprog, som oplysningerne gives på) skal oplyse den for ulykken ansvarlige person og køretøjets ejer (såfremt dette ikke er den samme person) om, at skadesbehandlingen er indledt, og hvordan den skrider frem, og give vedkommende tilstrækkelig tid til at indgive kommentarer til eller indsigelser mod beslutningen om at udbetale erstatning og/eller erstatningsbeløbet? 3) Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende (dvs. at de sagsøgte (den for ulykken ansvarlige person og ejeren af køretøjet) kan kræve, at sagsøgeren (bureau B) fremlægger beviser, eller kan gøre indsigelse eller rejse tvivl vedrørende bl.a. omstændighederne ved færdselsulykken, anvendelsen af den lovgivningsmæssige ramme for erstatningsansvaret for den ansvarlige person, erstatningsbeløbet, og hvordan det blev beregnet), skal artikel 2, artikel 10, stk. 1, og artikel 24, stk. 2, i direktiv 2009/103 og artikel 3, stk. 4, andet afsnit, i den interne overenskomst (hver for sig eller sammenholdt med hinanden, men ikke begrænset til de ovennævnte bestemmelser) da forstås og [org. s. 11] fortolkes således, at uagtet at bureau B ikke forud for den endelige beslutning anmodede bureau A om at give oplysninger om fortolkningen af gældende lovgivning i det land, hvor færdselsulykken indtraf, og om sagsbehandlingen, skal bureau A under alle omstændigheder give disse oplysninger til bureau B, såfremt sidstnævnte efterfølgende anmoder herom, sammen med andre oplysninger, der er nødvendige for, at bureau B kan fastslå sit [refusions]krav mod de sagsøgte (den for ulykken ansvarlige person og ejeren af køretøjet)? 4) Såfremt det andet spørgsmål besvares bekræftende (dvs. at bureau A er forpligtet til at oplyse den for ulykken ansvarlige person og køretøjets ejer om skadesbehandlingen og give vedkommende mulighed for at gøre indsigelse vedrørende erstatningsansvaret eller erstatningsbeløbet), hvilke konsekvenser indebærer bureau A's undladelse heraf da for: (a) forpligtelsen for bureau B til at acceptere anmodningen om refusion fra bureau A (b) forpligtelsen for den for ulykken ansvarlige person og køretøjets ejer til at godtgøre bureau B de beløb, bureauet har afholdt? 5) Skal artikel 5, stk. 1, og artikel 10 i den interne overenskomst forstås og fortolkes således, at det udbetalte erstatningsbeløb fra bureau A til skadelidte skal betragtes som en risiko, som bureau A selv har påtaget sig uden mulighed for refusion (medmindre bureau B påtager sig denne risiko), snarere end en økonomisk forpligtelse for en anden person involveret i samme færdselsulykke, henset til omstændighederne i den foreliggende sag, hvorefter: – erstatningsorganet (bureau A) i første omgang afviste skadelidtes erstatningskrav – skadelidte følgelig anlagde et erstatningsøgsmål – bureau A blev frifundet ved de lavere retsinstanser, idet kravet var ubegrundet og udokumenteret – et forlig mellem</p>			
--	--	--	--	--

	skadelidte og bureau A alene blev indgået ved en højere retsinstans, da sidstnævnte fremhævede, at sagen, såfremt parterne ikke indgik forlig, ville blive hjemvist til en fornyet vurdering – bureau A grundlæggende begrundede sin beslutning om at indgå et forlig ud fra hensynet til at undgå yderligere omkostninger ved at fortsætte retsforhandlingerne – der i den foreliggende sag ikke er nogen domstol, der har fastslået sagsøgtes erstatningsansvar (skyld) i forbindelse med færdselsulykken?			
Forenede sager C-688/15 og C-109/16	<p>Anisimoviené e.a. m.fl.</p> <p>Sagen vedrører: 1. Skal indskudsdirektivet fortolkes således, at penge, der hæves med personernes samtykke, eller som af disse personer selv overføres til eller indbetales på en konto, der var blevet åbnet i et kreditinstituts navn i et andet kreditinstitut, kan anses for et indskud i henhold til direktivet? 2. Skal indskudsdirektivets artikel 7, stk. 1, sammenholdt med artikel 8, stk. 3, forstås således, at der skal ske udbetaling i henhold til en indskudsgaranti op til det beløb, der er fastsat i artikel 7, stk. 1, til alle personer, hvis fordring kan fastslås inden den dato, hvor den i indskudsdirektivets artikel 1, stk. 3, nr. i) og ii), omhandlede afgørelse eller kendelse afsiges? 3. Hvad angår indskudsdirektivet er definitionen af en »almindelig bankforretning« da relevant for fortolkningen af indskudsbegrebet som et indestående, der hidrører fra bankforretninger? Skal definitionen også tages i betragtning ved fortolkningen af begrebet indskud i nationale retlige foranstaltninger, der har gennemført indskudsdirektivet? 4. Såfremt det tredje spørgsmål besvares bekræftende, hvorledes skal begrebet almindelig bankforretning i indskudsdirektivets artikel 1, nr. 1), da forstås og fortolkes:(a) hvilke bankforretninger bør anses for almindelige, eller hvilke kriterier bør danne grundlag for afgørelsen af, om en bestemt bankforretning er en almindelig bankforretning? (b) skal begrebet almindelig bankforretning vurderes under hensyn til formålet med de gennemførte bankforretninger eller til de parter, hvorimellem sådanne bankforretninger foretages? (c) skal indskudsbegrebet som et indestående, der hidrører fra almindelige bankforretninger, i indskudsdirektivet fortolkes således, at det kun omfatter tilfælde, hvor alle de forretninger, der fører til et sådant indskud, kan anses for almindelige? 5. Hvad angår penge, der ikke er omfattet af indskudsdefinitionen i indskudsdirektivet, men hvor medlemsstaten har valgt at gennemføre indskudsdirektivet og investordirektivet i national ret på en sådan måde, at penge, hvorpå indskyderen har en fordring, der hidrører fra et kreditinstituts pligt til at yde investeringservice, også anses for et indskud, kan dækningen for indskud da kun anvendes efter, at det er blevet fastslået, at kreditinstituttet i et bestemt tilfælde har handlet som et investeringselskab, og det fik overført penge medhenblik på</p>	Finanstilsynet	GA	15.06.17

	investeringsvirksomhed/-aktiviteter i den i investordirektivet og MiFID omhandlede forstand?			
C-19/16 P	<p>Al-Bashhir Mohammed Al-Faqih, Ghunia Abdrabbah, Taher Nasuf og Sanabel Relief Agency Ltd mod Europa-Kommissionen (appel)</p> <p>Påstande: — Den appellerede dom af 28. oktober 2015 ophæves. — Rettens dom erstattes og de omtvistede foranstaltninger annulleres.</p> <p>— Kommissionen, Rådet og Det Forenede Kongerige tilpligtes at betale sagens omkostninger for Retten og for Domstolen.</p>	Udenrigsministeriet	Dom	15.06.17
C-90/16	<p>The English Bridge Union</p> <p>Sagen vedrører: 1. Hvilke væsentlige kendetegn skal en aktivitet udvise for at kunne betragtes som en »sport« som omhandlet i artikel 132, stk. 1, litra m), i Rådets direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem (»momsdirektivet«)? Skal en aktivitet særlig omfatte et betydeligt (eller et ikke ubetydeligt) fysisk element, som har afgørende betydning for udfaldet af aktiviteten, eller er det tilstrækkeligt, at aktiviteten omfatter et betydeligt mentalt element, som har afgørende betydning for udfaldet af aktiviteten? 2. Er kontraktbridge med dupliserede kort en »sport« som omhandlet i momsdirektivets artikel 132, stk. 1, litra m)?</p>	Kulturministeriet	GA	15.06.17
C-156/16	<p>Tigers</p> <p>Sagen vedrører: I. Tillader artikel 1, stk. 3, i Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 412/2013 af 13. maj 2013 om indførelse af en endelig antidumpingtold og endelig opkrævning af den midlertidige told på importen af bordservice og køkkenartikler af keramisk materiale med oprindelse i Folkerepublikken Kina (EUT L 131/1 af 15.5.2013, herefter: »gennemførelsesforordning nr. 412/2013«), at en gyldig handelsfaktura med henblik på den første fastsættelse af den endelige antidumpingtold indgives efterfølgende, hvis alle andre nødvendige forudsætninger for at opnå en individuel antidumpingtoldsats foreligger? II. Såfremt første spørgsmål besvares benægtende: Er artikel 78 i Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 af 12. oktober 1992 om indførelse af en EF-toldkodeks (EUT L 302, s. 1) som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 2700/2000 af 16. november 2000 (EUT L 311, s. 17) til hinder for, at toldmyndigheden i forbindelse med en revision afviser at refundere en antidumpingtold med den begrundelse, at klarereren først har forelagt en korrekt handelsfaktura efter toldangivelsen?</p>	Skatteministeriet Erhvervsministeriet Erhvervsstyrelsen SKAT	GA	15.06.17
C-194/16	<p>Bolagsoplysningen et Ilsjan</p> <p>Sagen vedrører: 1. Skal artikel 7, nr. 2), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1215/2012 af 12. december 2012 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område</p>	Justitsministeriet	GA	15.06.17

	<p>fortolkes således, at en person, hvis rettigheder er blevet krænket ved offentliggørelse af urigtige oplysninger om vedkommende på internettet og gennem manglende fjernelse af kommentarer om vedkommende, kan anlægge sag med påstand om berigtigelse af de urigtige oplysninger og fjernelse af de kommentarer, som krænker vedkommendes rettigheder, ved retterne i enhver medlemsstat, på hvis område de på internettet offentliggjorte oplysninger er eller var tilgængelige, for så vidt angår den i denne medlemsstat opståede skade? 2. Skal artikel 7, nr. 2), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1215/2012 af 12. december 2012 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område fortolkes således, at en juridisk person, hvis rettigheder [org. s. 2] hævdes at være blevet krænket ved offentliggørelse af urigtige oplysninger om vedkommende på internettet og ved undladelse af at fjerne kommentarer herom, kan anlægge sag med påstand om berigtigelse af oplysningerne, forpligtelse til at fjerne kommentarerne og erstatning for det økonomiske tab, der er lidt ved offentliggørelse af de urigtige oplysninger om vedkommende på internettet, for så vidt angår det samlede tab, som den pågældende juridiske person har lidt, gældende ved retterne i den stat, hvori centrum for denne persons interesser ligger? 3. Såfremt det andet spørgsmål besvares bekræftende: Skal artikel 7, nr. 2), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1215/2012 af 12. december 2012 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område fortolkes således, at – det må antages, at centrum for en juridisk persons interesser og dermed det sted, hvor den pågældende juridiske persons tab er lidt, ligger i den medlemsstat, hvor den har sit hjemsted, eller– der ved fastsættelsen af det sted, hvor den juridiske person har centrum for sine interesser og dermed det sted, hvor dens tab er lidt, skal tages hensyn til samtlige forhold, såsom den juridiske persons hjemsted og forretningssted, dens kunders hjemsted og den måde, hvorpå forretningerne indgås?</p>			
C-249/16	<p>Kareda</p> <p>Sagen vedrører: 1. Skal artikel 7, nr. 1), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1215/2012 af 12. december 2012 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område fortolkes således, at en skyldners tilbagebetalingskrav (udlignings-/regreskrav) på grundlag af en (fælles) låneaftale med en bank, som den pågældende skyldner alene har betalt ydelserne på, mod den anden debitor på grundlag af samme låneaftale, er et afledt (sekundært) krav i henhold til låneaftalen? 2. Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende: Fastsættes opfyldelsesstedet for en skyldners</p>	Finanstilsynet	Dom	15.06.17

	<p>tilbagebetalingskrav (udlignings- /regreskrav) mod den anden skyldner på grundlag af den tilgrundliggende låneaftale a. i henhold til artikel 7, nr. 1), litra b), andet led, i forordning nr. 1215/2012 (»levering af tjenesteydelser«) eller b. i henhold til artikel 7, nr. 1), litra c), sammenholdt med litra a), i forordning nr. 1215/2012 i henhold til lex causae? 3. Såfremt spørgsmål 2.a. besvares bekræftende: Er bankens ydelse af lånet den karakteristiske tjenesteydelse i henhold til låneaftalen, og er opfyldelsesstedet for levering af denne tjenesteydelse derfor i henhold til artikel 7, nr. 1), litra b), andet led, i forordning nr. 1215/2012 bankens hjemsted, hvis lånet udelukkende er blevet leveret der? 4. Såfremt spørgsmål 2.b. besvares bekræftende: [Org. s. 3] Er det afgørende kriterium for fastsættelsen af opfyldelsesstedet for den misligholdte ydelse i henhold til kontrakten i henhold til artikel 7, nr. 1), litra a), i forordning nr. 1215/2012 a. det tidspunkt, hvor de to skyldnere optog lånet (marts 2007) eller b. det tidspunkt, hvor den regresberettigede skyldner foretog de betalinger, hvoraf han afleder regreskravet, til banken (juni 2012 til juni 2014)?</p>			
C-279/16 P	<p>Spanien mod Kommissionen (appel) Påstande: — Nærværende appel antages til realitetsbehandling, og Rettens dom ophæves. — Ved en ny dom kendes Kommissionens gennemførelsesafgørelse 2014/458/EU af 9. juli 2014 (1) om udelukkelse fra EU-finansiering af visse udgifter, som medlemsstaterne har afholdt for Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUGFL), Garantisektionen, Den Europæiske Garantifond for Landbruget (EGFL) og Den Europæiske Landbrugsfond for Udvikling af Landdistrikterne (ELFUL) ugyldig for så vidt angår de udgifter, som er afholdt af Kongeriget Spanien med et beløb på 2 713 208,07 EUR.</p>	Miljø- og Fødevareministeriet	Dom	15.06.17
C-349/16	<p>T.KUP Sagen vedrører: 1) Er forordning nr. 1294/2009 ugyldig i forhold til en importør som i denne sag på grund af tilsidesættelse af grundforordningens artikel 17, stk. 1, da Kommissionen ved sin nye undersøgelse har foretaget en stikprøve, oven i købet kun hos 8 importører, selv om et overskueligt antal på 21 importører burde have været undersøgt? 2) Er forordning nr. 1294/2009 ugyldig i forhold til en importør som i denne sag på grund af tilsidesættelse af grundforordningens artikel 11, stk. 2, tredje afsnit, da Kommissionen ved sin nye undersøgelse ikke i tilstrækkeligt omfang har taget hensyn til det foreliggende bevismateriale, idet den i stikprøven medtog 5 store importører overfor kun 3 små importører, og derudover hovedsagligt kun tog hensyn til oplysningerne fra de store importører? 3) Er forordning nr. 1294/2009 ugyldig i forhold til en importør som i denne sag på grund af tilsidesættelse af grundforordningens artikel 2 og 3, og/eller</p>	Erhvervsministeriet	Dom	15.06.17

	grundforordningens artikel 11, stk. 2, 5 og 9, da Kommissionen ved sin nye undersøgelse ikke rådede over tilstrækkelige oplysninger til at kunne fastslå, at der stadig finder dumpingimport sted, og at der herved opstår skade? 4) Er forordning nr. 1294/2009 ugyldig i forhold til en importør som i denne sag på grund af tilsidesættelse af grundforordningens artikel 21, da Kommissionen ved sin nye undersøgelse kræver, at der skal foreligge særlige holdpunkter for, at en importør bebyrdes uforholdsmæssigt ved en forlængelse?			
Forenede sager C-444/16 og C-445/16	<p>Immo Chiaradia m.fl.</p> <p>Sagen vedrører: Er det foreneligt med de regler om udarbejdelse af resultatopgørelse, der er fastsat i Rådets fjerde direktiv af 25. juli 1978 om årsregnskaberne for visse selskabsformer (direktiv 78/660/EØF, EUT L 222 af 14.8.1978, s. 11), og som bestemmer følgende: – årsregnskabet skal give et pålideligt billede af selskabets aktiver og passiver, økonomiske stilling samt resultatet (direktivets artikel 2, stk. 3) – hensættelser til omkostninger, herunder uforudsete udgifter, har til formål at dække tab eller gæld, hvis karakter er klart defineret, og som på statutidspunktet enten anses for sandsynlige eller sikre, men som er ubestemmelige med hensyn til deres størrelse eller tidspunktet for deres afholdelse (direktivets artikel 20, stk. 1) – værdiansættelsen skal i alle tilfælde ske under udvisning af behørig forsigtighed og især: må kun den fortjeneste, der er konstateret på statutidspunktet, medtages skal der tages hensyn til alle forudseelige risici og eventuelle tab, som er opstået i løbet af det regnskabsår, årsregnskabet vedrører, eller i et tidligere regnskabsår, selv om disse risici eller tab først bliver kendt mellem statutidspunktet og det tidspunkt, hvor det udarbejdes (direktivets artikel 31, stk. 1, litra c), aa) og bb)) – der skal tages hensyn til indtægter og udgifter vedrørende det år, som regnskabet omfatter, uden hensyn til det tidspunkt hvor disse indtægter indgår eller udgifter udbetales (direktivets artikel 31, stk. 1, litra d)) – aktiv- og passivposternes bestanddele skal værdiansættes hver for sig (direktivets artikel 31, stk. 1, litra e)), [org. s. 11] at et aktieoptionsudstedende selskab bogfører prisen for tildeling af en option som indtægt i løbet af det regnskabsår, hvor den pågældende option annulleres, eller efter udløbet af optionens varighed, for at tage hensyn til den risiko, som påhviler optionsudstederen som følge af den forpligtelse, som denne har påtaget sig, [og ikke] i løbet af det regnskabsår, hvor tildelingen af optionen finder sted, og hvor prisen for optionen endeligt indgår, idet den risiko, som påhviler optionsudstederen, værdiansættes særskilt i forbindelse med bogføringen af en hensættelse?</p>	Erhvervsstyrelsen	Dom	15.06.17